

Поглозгали вълцитѣ оглозанитѣ вече кости и само раздразнили още повече глада си. Обиколили цѣлото село като патраулъ. Нигде нѣма нищо за хапване; навсѣкжде здраво заключено; само миризмата отъ добитѣка се усѣща презъ оградитѣ. Наближили до кжщата на бай Ивана ловеца и минали край колибата на кучетата му. Подушили ги ловджийскитѣ кучета и така залаяли, че даже и старата вълчица изтръпнала. Ехъ, по-добре да не бѣха минавали отъ тука! Събудилъ се ловецътъ, погледналъ презъ прозореца и охналъ отъ радостъ. Облѣкълъ се бърже и отишълъ да съобщи на другаритѣ си. Въ това време вълцитѣ били вече далеко, на другия край на селото: отишли къмъ рѣката да потърсятъ нѣкой заякъ, за да утолятъ глада си.

А ето ти и заю-баю. Съ равни крачки спокойно отива той отъ полето къмъ хармана. Вълцитѣ се притаили: плячката сама отива въ устата имъ. Но заякътъ не е глупавъ; преди да стигне до вълцитѣ, той седналъ и се послушалъ. Разбралъ, че не бива да ходи на хармана. Единъ отъ вълцитѣ не се стърпѣлъ, скочилъ и хукналъ подиръ заяка. Като видѣлъ, че работата е лоша, заю се връцналъ назадъ и започнала гоненица. Къмъ вълчето семейство се присъединилъ и единъ старъ, грамаденъ вълкъ и всичко това се понесло изъ полето, като вихрь.

Заякътъ билъ старъ и опитенъ; като знаелъ, че на открито поле, колкото и да бѣга, най-после ще го стигнатъ, той се връцналъ въ горичката и почналъ тамъ да върти своитѣ преследвачи: съ всички сила скочи на страна и се мушне въ храста;